

Nr 69.

Av herrar **Ericson, Oscar,** och **Westman,** om upphävande av länsstyrelses prövningsrätt i fråga om beslut rörande avlöning m. m. för befattningshavare vid polisväsendet.

I lag om polisväsendet i riket den 6 juni 1925 stadgas i 14 § 1 mom., att beslut i polisdistrikt eller av landsting i avseende å befattningshavare vid polisväsende angående avlöning, pensionering, familjeunderstöd eller begravningshjälp eller i fråga, som avses i 8 § 4 stycket (huruvida befattningshavare skall vara ordinarie), skall underställas prövning av länsstyrelsen, vilken därvid har att oförändrat fastställa eller ogilla beslutet.

Av särskilda utskottets motivering i det betänkande, som låg till grund för riksdagens beslut, framgår att utskottet ej anslutit sig till förslaget i propositionen, att fjärdingsmännen skulle avskaffas för att ersättas med polismän, som helt ägnade sig åt polisyrket. Utskottet framhöll i stället att i ett synnerligen stort antal fall på den egentliga landsbygden, där polisverksamheten väsentligen måste bestå av indrivningsarbete, denna polisverksamhet bättre och billigare skulle kunna ombesörjas av befattningshavare av de nuvarande fjärdingsmännens typ, vilka hava befattningen såsom en bisyssla vid sidan av annan verksamhet.

Vid utövandet av den rätt att fastställa eller ogilla beslut om fjärdingsmans avlöning, som enligt ovan åberopade lagrum tillkommer länsstyrelse, ha emellertid länsstyrelserna i olika län i många fall förfarit på ett sätt, som måste anses innebära en strävan att utveckla polisväsendet på landsbygden i en riktning, som riksdagen icke avsett enligt vad den ovan anförda motiveringen visar.

I talrika fall ha nämligen länsstyrelserna vägrat att fastställa avlöning för fjärdingsman, när den vore för låg, ehuru kommunalfullmäktige överenskommit med person, som av vederbörande landsfiskal vitsordats som duglig för uppdraget, om avlöningen såsom skälig. På så sätt ha länsstyrelserna tvingat många kommuner att slutligen samtycka till att betala en vida högre avlöning än vad såväl kommunen som fjärdingsmannen ansett vara full ersättning för arbetet.

Ett sådant förfaringssätt bör ej få fortgå. Såsom utskottet i sin ovan anförda motivering framhållit kan fjärdingsmannasysslan i ett synnerligen stort

antal fall på landsbygden vara en bisyssla, som ofta blott i ringa mån tager sin innehavares tid i anspråk. Den omfattning vari detta sker och den ersättning, som härför bör utgå, bedömes givetvis bättre av kommunen och den ifrågavarande befattningshavaren än av länsstyrelsen.

En tillräcklig garanti för att dugliga personer utses till fjärdingsmän synes lämnas av lagens 11 §, enligt vilken landsfiskalen har att avgiva yttrande huruvida sökanden är fullt lämplig för befattningen eller icke och länsstyrelsen förordnar fjärdingsman.

I anslutning till vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring av lag om polisväsendet i riket av den 6 juni 1925, att stadgandet, att beslut i polisdistrikt eller av landsting i avseende å befattningshavare vid polisväsendet angående avlöning, pensionering m. m. skall underställas prövning av länsstyrelsen, må bortfalla.

Tillika få vi anhålla, att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till de ändringar i lagtexten som ett bifall till vårt yrkande kunna föranleda.

Stockholm den 19 januari 1928.

Oscar Ericson.

Oberga.

K. G. Westman.